

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 września 2020 r.

Pozycja 262

POSTANOWIENIE z dnia 17 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 90/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jakub Stelina – przewodniczący
Michał Warciński – sprawozdawca
Julia Przyłębska,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 15 stycznia 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej D.B.,

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 maja 2018 r. (data nadania), D.B. (dalej: skarżący), zakwestionował zgodność art. 521 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) „w części odmawiającej możliwości wniesienia kasacji przez podmioty kwalifikowane tj. Prokuratora Generalnego oraz Rzecznika Praw Obywatelskich od prawomocnego postanowienia sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia albo umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem* – w zakresie, w którym uniemożliwia uczestnikowi postępowania karnego, który składa zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, skuteczne zwrócenie się do podmiotów kwalifikowanych wymienionych w treści art. 521 § 1 k.p.k. z wnioskiem o wniesienie kasacji nadzwyczajnej, w sytuacji stwierdzenia przez organy postępowania przygotowawczego braku znamion przestępstwa w stosunku do czynu względem którego złożył zawiadomienie” z art. 45, art. 32 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 oraz z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Postanowieniem z 15 stycznia 2020 r., doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 20 stycznia 2020 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej stwierdzając, że skarżący nie legitymuje się żadnym orzeczeniem, które zostałoby

wydane na podstawie zakwestionowanego przepisu i odmawiałoby mu prawa do wniesienia kasacji.

3. W zażaleniu z 27 stycznia 2020 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału z 15 stycznia 2020 r., wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

Skarżący zarzucił kwestionowanemu postanowieniu naruszenie:

a) art. 79 ust. 1 Konstytucji, „w zakresie w jakim Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu z uwagi na nie legitymowanie się skarżącego żadnym orzeczeniem które zostałyby wydane na podstawie kwestionowanego przepisu art. 521 § 1 k.p.k., podczas gdy skarżący kwestionuje brzmienie przywołanego przepisu w zakresie, w jakim odmawia on możliwości wniesienia kasacji przez podmioty kwalifikowane od prawomocnych postanowień sądu o utrzymaniu w mocy postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia lub umorzeniu postępowania przygotowawczego w fazie *in rem* w sytuacji stwierdzenia przez organy ścigania braku znamion czynu zabronionego”,

b) art. 77 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK „w zakresie w jakim Trybunał wskazał, że skarżący nie wyczerpał drogi sądowej, podczas gdy postanowienie Sądu Rejonowego w M., o utrzymaniu w mocy postanowienia o umorzeniu śledztwa w fazie *in rem* stanowi postanowienie kończące sprawę i w powyższym zakresie wyczerpuje drogę sądową”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. W pierwszej kolejności Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p. TK postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej może zostać wydane przede wszystkim w sytuacji, gdy nie spełnia ona wymogów określonych w ustawie, a nie wyłącznie – jak twierdzi skarżący – w przypadku, gdy jest ona oczywiście bezzasadna lub nie usunięto jej braków formalnych. To właśnie niespełnienie podstawowej przesłanki do wniesienia skargi przewidzianej w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK – jaką jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia wydanego na podstawie zaskarżonych przepisów – było podstawą odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Za bezpodstawne należy uznać twierdzenia skarżącego, że do skargi załączono rozstrzygnięcie wydane na podstawie zakwestionowanego aktu normatywnego, przez co skarga konstytucyjna odpowiadała warunkom formalnym. Za takie orzeczenie nie można uznać wskazanego przez skarżącego postanowienia Sądu Rejonowego w M. z 7 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]). Trybunał zwraca uwagę, że postanowienie to nie rozstrzyga w ogóle o do-

puszczalności skargi kasacyjnej. W związku z tym nie może zostać uznane za orzeczenie ograniczające prawo skarżącego do wniesienia tej skargi.

Postanowienie Sądu Rejonowego w M. nie było wydane na podstawie zaskarżonego art. 521 § 1 k.p.k. Skarżący nie dysponuje więc żadnym ostatecznym orzeczeniem wydanym na podstawie tego przepisu. Tym samym skarga nie spełnia przesłanki z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Przepis ten wymaga bowiem, by wskazany w skardze konstytucyjnej akt normatywny stanowił podstawę orzeczenia, którym sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.